

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 12/04/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 41

AN ĐỊNH, NHỆ NHÀNG

Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm hằng ngày của chúng ta an định, nhẹ nhàng hay vội vàng, hấp tấp? Có những người luôn ở trạng thái vội vàng nhưng vẫn không làm được việc gì. Hằng ngày, chúng ta thường có tâm thái nóng vội, bao chao, bồn chồn, bất an. Người xưa dạy chúng ta: “*Đứng như tùng, ngồi như chuông*”. Những việc này chúng ta đều có thể luyện tập.

Hòa Thượng nói: “***Trên Kinh Phật nói, động tác của chúng ta phải thận trọng, an định, nhẹ nhàng. Trong cuộc sống, nhất cử nhất động của chúng ta không nên vội vàng, hấp tấp mà nên học cẩn trọng, anh tường***”. Chúng ta có tu dưỡng thì tâm chúng ta mới có thể an định, nhẹ nhàng. Hằng ngày, chúng ta phải lên kế hoạch công việc rõ ràng, theo thứ tự. Nếu chúng ta không có kế hoạch thì mọi việc sẽ chông chéo. Thí dụ, nhiều người khi nấu nướng, họ để dao, thớt, chén bát một cách tùy tiện, chông chéo do vậy họ mất nhiều thời gian dọn dẹp, bát đĩa dễ hư hỏng. Chúng ta tưởng chừng chúng ta làm nhanh nhưng chúng ta sẽ mất rất nhiều thời gian dọn dẹp.

Hòa Thượng nói: “***Người xưa rất xem trọng việc động tác phải cẩn trọng, an định, nhẹ nhàng. Ngày nay, chúng ta gọi đây là phong độ, nghi thái rất trọng thị. Người ngày nay rất lơ là với việc này, trong xã hội hiện đại, tâm khí của mọi người đều bao chao, nghi thái này là biểu hiện không tốt, thể hiện sự không có tu dưỡng***”. Mỗi môi trường đều là nơi để chúng ta học tập, khi chúng ta có cơ hội gần người lớn, gần người có tu dưỡng thì chúng ta phải cố gắng học tập cách ăn uống, đi đứng, tiếp xúc với mọi người. Nếu chúng ta không quan sát, chúng ta chỉ tập trung vào việc ăn uống thì chúng ta giống như kẻ phàm phu.

Tôi giống như một cây ngô đồng, lớn lên một cách tự nhiên không có sự uốn nắn, nhắc nhở. Tôi phải tự “*nắn nót*” chính mình. Khi hơn 40 tuổi, tôi đọc được sách Thánh Hiền, từ đó tôi tự kiểm điểm chính mình. Chúng ta phải cẩn trọng học tập cách đi, đứng, nằm ngồi. Chúng ta được gọi là Thầy mà cách ăn uống, đi đứng của chúng ta thô tháo thì mọi người sẽ chê cười.

Trong “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta: “*Áo quý sạch không quý đắt*”. Chúng ta không cần mặc quần áo thời trang, hiện đại mà chỉ cần ăn mặc phù hợp hoàn cảnh, sạch sẽ.

Những việc này đều thể hiện sự tu dưỡng của chúng ta, chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Hôm trước, có người đến một ngôi trường trong hệ thống của chúng ta, anh ta mặc đồ tu, ngồi tự nhiên như ở nơi không có người. Khi chúng ta bước vào nhà, chúng ta phải biết trong nhà có chủ nhà, có trưởng bối. Ngày trước, tôi được mời đến dạy ở một nơi, họ đặt ghế của tôi ra giữa sân khấu nhưng tôi luôn điều chỉnh ghế sang bên cạnh, tôi muốn thể hiện sự kính trọng của tôi với vị Thầy ở nơi đó. Đây là như người xưa dạy: “*Mục hạ hữu nhân*”. Trong mắt có người. Chúng ta đi đến đâu, chúng ta phải biết kính trọng trưởng bối.

Tổ Sư Ấn Quang dạy chúng ta: “*Một phần thành kính thì được một phần lợi ích, mười phần thành kính thì được mười phần lợi ích*”. Thầy Định Hoằng nói: “*Một trăm phần thành kính thì được một trăm phần lợi ích, một ngàn phần thành kính thì được một ngàn phần lợi ích*”. Ghế của Cha Mẹ, của Thầy thì cho dù bị rách chúng ta cũng không được ngồi, đây mới gọi là kính. Chúng ta không thể đề khởi được kính đức từ nơi tự tánh vì hằng ngày chúng ta không kính. Trong “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta: “*Cầm vật rỗng như vật đầy. Vào phòng trống như có người*”. Đây là chúng ta lễ kính từ nơi tâm. Nếu chúng ta không thấy có người mà chúng ta tùy tiện thì chúng ta đã làm tổn hại kính đức của tự tánh.

Ngày trước, tôi đến một nơi để dạy, sau khi dạy xong thì tôi lên núi ngủ, Thầy trụ trì nơi đó rất trẻ, Thầy trụ trì nhường tôi nằm ở trên một cái giường đơn nhỏ, tôi từ chối nhưng các Thầy nhất quyết không đồng ý. Khi về đến nơi đó đã hơn 10 giờ, tôi vừa nằm xuống giường thì nghe tiếng trống đám ma rất ồn ào. Khi không thể ngủ được, tôi nói, ngày mai tôi phải dạy tám tiết học, nếu mọi người làm cho tôi không ngủ được thì mọi người sẽ phải nhận nhân quả, nhưng tôi vẫn không ngủ được vì tôi đang nằm trên giường của vị trụ trì. Sau đó, tôi xuống nằm dưới đất với mọi người, Thầy trụ trì cũng không dám lên giường đơn nằm. Chúng sanh ở tầng không gian khác đã quy định đó là nơi nằm của người chủ nhà.

Nơi tôi ở cũng vậy, khi tôi không ở nhà, người em của tôi nằm lên chiếc giường của tôi, em tôi không thể ngủ được vì có âm thanh ầm ầm bên tai. Khi em tôi đi xuống dưới nhà nằm thì em tôi đã ngủ một cách bình thường. Chúng ta không nhìn thấy bằng mắt thường nhưng có những quy định mà chúng ta không được phép vượt qua. Con người không hiểu những phép tắc này nên họ bị chướng ngại.

Chúng ta phải đề khởi kính đức từ tự tánh của chính mình. Chiếc ghế của hiệu trưởng ngồi, chúng ta là Thầy của hiệu trưởng mà chúng ta ngồi ở đó thì đây cũng là không phải phép. Vị Thầy ở trên núi rất kính trọng, giữ lễ, thủ lễ một cách nghiêm túc với tôi nhưng tôi cũng không được phép ngủ ở chỗ của họ. Đây là phép tắc không thành văn mà chúng ta không được phép vượt qua. Hằng ngày, chúng ta tưởng chúng ta làm đúng phép tắc nhưng chúng ta đã làm sai phép tắc, chuẩn mực.

Ngày trước, tôi được Sư ông dạy rất kỹ là đi đến đâu thì phải quán sát xem mình nên ngồi ghế nào, chúng ta có được phép ngồi vào chiếc ghế đó hay không. Cho dù chiếc ghế đó không phải là chiếc ghế làm bằng vàng hay trầm hương mà chỉ là chiếc ghế bình thường làm bằng mây, gỗ thì chúng ta cũng cần phải quán sát.

Hòa Thượng nói: ***“Một người chân thật là đại phước đức, đại trí tuệ thì trong cuộc sống thường ngày, nhất cử nhất động của họ nhất định là đoan trang, nghi thái phong độ, ổn định, an tường, tuyệt đối không có trạng thái bao chao. Một người tâm khí bao chao thì rất khó có được thành tựu. Từ xưa đến nay, người lập đại công, đại nghiệp thì thái độ của họ luôn luôn rất đoan trang, tâm an, thân an, tâm định. Máy chữ này, chúng ta phải làm cho được!”***. Người lập được đại công, đại nghiệp thì sẽ toát ra năng lượng, từ trường, phong độ, lẫm liệt khiến người khác kính phục. Người xưa nói: ***“Đức trọng Quý thần kinh”***. Hằng ngày, chúng ta đề khởi được kính đức từ trong tự tánh thì nghi thái của chúng ta hoàn toàn khác. Nghi thái của chúng ta phải nhẹ nhàng, thông thả, ổn định, an tường, cho dù chúng ta đang làm những việc rất quan trọng thì chúng ta cũng không được bao chao, nóng vội.

Thầy Thái từng kể, có một vị tướng quân, trước khi đánh trận thì ông thường đi đánh golf, trong khi đánh golf ông có thể nghĩ ra kế hoạch chiến đấu. Nếu chúng ta ở trong trạng thái bao chao, hấp tấp thì chúng ta không bao giờ có thể làm được việc. Chúng ta ở trong trạng thái bao chao, hấp tấp thì việc sẽ thường thất bại, đổ vỡ, không thể thành công tốt đẹp.

Hòa Thượng nói: ***“Phật dạy chúng ta động tác thận trọng, an định, nhẹ nhàng, chúng ta nhất định phải học, phải làm theo. Ngày trước, trong bộ sách Gia Huấn của Ngài Tăng Quốc Phiên dạy bảo con cháu, Tiên sinh Tăng rất xem trọng việc an định, nhẹ nhàng. Ngài dạy, thứ nhất là lời nói vừa đủ, không được nhanh hay chậm quá; Thứ hai là, khi chúng ta đi đường, chúng ta phải đi một cách chậm rãi, không được phép nóng vội, làm việc chậm như mọi việc phải thiết thực, tốt đẹp”***.

Chúng ta không nên nói quá nhanh, quá chậm hay nói lòng vòng. Trong ***“Đệ Tử Quy”*** dạy: ***“Trước người lớn phải nói nhỏ. Nhỏ không nghe không đúng phép”***. Chúng ta nói vừa đủ nghe, mạch lạc, ngắn gọn, không có những từ dư thừa. Hằng ngày, chúng ta thường nói lời dư thừa, hành động dư thừa. Nếu chúng ta có hành động dư thừa thì có thể chúng ta phải trả giá bằng tánh mạng. Khi chúng ta lái xe, nếu chúng ta rẽ trái mà chúng ta nhìn bên phải thì chúng ta có thể sẽ gây tai nạn nghiêm trọng.

Bình thường tôi đi chậm rãi nhưng khi nào cần đi nhanh thì tôi sẽ đi nhanh, tôi không chạy nhưng mọi người chạy theo không kịp. Ngày trước, chúng ta thường mắc sai sót nhưng hiện tại, chúng ta đã làm mọi việc một cách chuẩn mực, không thừa, không thiếu. Nhiều người dành thời gian dư thừa làm những việc dư thừa. Người biết vận dụng thời gian làm những việc cần thiết thì họ không đủ thời gian làm việc, không có thời gian làm những việc dư thừa.

Nhiều người sau khi đặt nồi nước lên bếp thì họ đứng chờ để nồi nước sôi, chúng ta phải biết khoảng mấy phút nữa nước sôi để chúng ta đi làm những việc khác. Khi tôi vào bếp, trong thời gian chờ nước sôi thì tôi đi cắt bầu, cắt rau, rửa rau, lau sàn... Đa phần, khi chúng ta làm việc thì chúng ta chỉ biết làm một việc, không nghĩ đến làm việc thứ hai, thứ ba nên chúng ta làm cả ngày mà không xong một việc. Tôi thường nhắc mọi người: *“Làm cả ngày mà không bằng người khác làm có thêm một chút!”*.

Chúng ta quán sát, hằng ngày, chúng ta làm mọi sự, mọi việc tốt đẹp không hay chúng ta thường làm hỏng việc? Trước đây, chúng ta làm mười việc thì hỏng tám việc, dần dần chúng ta làm mười việc thì chỉ hỏng năm việc, ba việc, sau đó, dần dần mọi việc đều chuẩn. Chúng ta tinh tường, có kế hoạch thì chúng ta làm việc sẽ không hư hỏng. Chúng ta không tinh tường, không có kế hoạch, không biết kết quả của công việc đó sẽ như thế nào thì chúng ta sẽ làm hỏng việc.

Hòa Thượng nói: ***“Trong cuộc sống, điều cấm kỵ là tâm khí bao chao, người mà tâm khí bao chao không thể thành được đại công, lập được đại nghiệp. Người mà thành được đại công, lập được đại nghiệp nhất định là người an tĩnh, an định, nhẹ nhàng”***. Người thành được đại công, lập được đại nghiệp thì tâm thái rất ổn định, khi gặp việc vui hay việc buồn thì họ vẫn kiểm soát được cảm xúc. Người không kiểm soát được cảm xúc thì rất khó thành công. Chúng ta kiểm soát được cảm xúc thì chúng ta đã thành công một nửa. Bài hôm nay, chúng ta tưởng chừng như chúng ta đã hiểu nhưng rất khó làm được, cần quá trình dài tu dưỡng.

Chúng ta muốn an định, nhẹ nhàng thì chúng ta phải tan nhạt với *“tài, sắc, danh, thực, thụ”*. Chúng ta quán sát, khi chúng ta nghe đến danh lợi thì chúng ta có bị động tâm hay không? Trong *“Đệ Tử Quy”* dạy: *“Thấy người xấu tự kiểm điểm; Có thì sửa không cảnh giác”*. Chúng ta nghe đến lợi mà chúng ta động tâm, chúng ta nói những lời nói không dễ nghe thì chúng ta đã tạo nghiệp.

Hằng ngày, chúng ta luôn bị trói buộc bởi tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta tâm an, thân an thì chúng ta sẽ làm mọi việc một cách thận trọng, cẩn thận. Trong mọi sự, mọi việc, khi chúng ta bắt đầu làm thì chúng ta đã phải biết đến kết quả, không thể nói: *“May mà kết quả tốt!”*. Chúng ta phải biết rõ là việc này làm như vậy thì nhất định sẽ thành công hay việc này làm như vậy thì nhất định sẽ thất bại. Chúng ta làm mọi sự, mọi việc đúng nguyên lý, nguyên tắc thì nhất định thành công. Chúng ta làm không đúng nguyên lý, nguyên tắc, chúng ta có *“cái ta”* thì chắc chắn việc sẽ thất bại. Bài học hôm nay rất bổ ích đối với chúng ta!

Ngài Tăng Quốc Phiên không dạy con cái những điều cao xa, Ngài dạy chúng ta phải nói năng rõ ràng, mạch lạc, đi chậm nhưng ổn định, làm mọi việc chậm nhưng thiết thực. Chúng ta thường làm nhiều việc nhưng những việc đó không thiết thực. Chúng ta đã xây dựng 12 vườn rau, nếu 12 người thì đã có 12 ý, nhưng tất cả các ý kiến đều bị phủ quyết, mọi người làm theo nguyên tắc thì mọi việc sẽ dần dần tốt.

Chúng ta làm theo nguyên tắc thì việc nhất định sẽ thành công. Nếu chúng ta làm trái quy trình, chúng ta không thất bại ngay thì sau đó, chúng ta cũng sẽ thất bại. Chúng ta làm chậm nhưng mọi sự, mọi việc phải thiết thực. Cuộc đời rất ngắn, chúng ta không có thời gian để làm sai, thất bại, làm lại nhiều lần. Sáng nay, tôi viết chữ thư pháp theo quy trình như mọi ngày, sau khi nghỉ mấy ngày để đi công tác, tôi cầm bút vẫn không cảm thấy gượng gạo, việc này sắp trở thành năng lực của tôi, tôi đã miệt mài rèn luyện.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!